

89. Upravovatel cesty.

Jestliže jednou dojdete k poznání celé své viny, jíž jste se provinili proti Bohu, sotva budete mít ještě naději na slitování či milost, neboť jste si ji opravdu nezasloužili.

Čím dále díváme se do minulosti, tím hrozivěji vyvstává z uplynulých tisíciletí proti vám jedna žaloba za druhou, řadí se k sobě v pevný souvislý kruh, který se stále úžeji kolem vás stahuje.

Nakonec tento řetěz na vás ničivě dopadne, jestliže se v poslední hodině vděčně neuchopíte záchranného lana, které vás vyzvedne z tohoto sevření, nesoucího v sobě zkázu, konec vaší viny – ale také současně konec váš!

Lidé, probudte se přece! Světlo vám nyní odhaluje ku pomoci všechny závoje, jimiž byla zastřena minulost, abyste poznali, co jste zameškali a jak nesprávně jste vždy jednali!

Nemůžete říci, že v minulosti to byli *jiní* lidé, kteří se zatížili vinou a že vy na tom nemáte podílu. To by byl hrubý omyl. Byli jste to vždy *vy sami*, jeden zde a druhý onde – ne vždy v téže době a také ne vždy na témže místě, ale nějakým způsobem vás nitky jistě spojují s *každou* událostí, i když jste o tom dosud nevěděli.

Ve svém připoutání k zemi ani netušíte, kolik velkých pomocí vám Světlo vždy poskytovalo, v každé době a bez ustání, abyste nemohli sejít s pravé cesty ... ale váš *duch, ten* o tom ví, protože toho byl často účasten!

Jen hlubokým pádem, vyvolaným vašim dobrovolným zotročením se vládě rozumu, dokázali jste, že už více nic necítíte ze Světla. Váš duch se už sám nemůže probojovat k plnému, bdělému vědomí, protože jste jej zazdili do dočasné pozemské tíže.

Mimoto mu nikdy nedáváte příležitosti, aby se trochu pohnul, protože jste na vedoucí místo dosadili místo svého ducha k zemi připoutaný rozum, spoutaný v nejhorším slova smyslu.

Tím vám byly samočinně uzavřeny všechny cesty ze světlých výšin. Vy sami křečovitě oddalujete vše, co by mohlo rušit tento nezdravý stav dřímoty vašeho ducha, jen aby se nemusel vylekat ze své samolibé pohodlnosti. Vaše domýšlivost falešně odhadla vaši cenu, nafukujete se, že sami víte všechno lépe! –

Jak strašlivé musí být nyní opravdové poznání pro takové lidi!

A *to je to*, co dnes v první řadě tak mnohé zdržuje od přijetí Pravdy ze Světla! Ano, úzkost a strach, sice ještě hluboko se skrývající, ale přece jen působící lehké mrazení, a to mnohým lidem. Je to skrytý strach a člověk bude náhle prudkými údery ze Světla neúprosně donucen k nedobrovolnému procitnutí!

Ano, úzkost a strach z každého paprsku jasného studeného Světla, nesoucího s sebou Pravdu, který neúplatně učiní všechny omyly a chyby těchto pozemských lidí snadno poznatelnými – *to je důvod*, proč tak mnozí lehkomylně váhají postaviti se směle do jasného Světla!

Žádný z nich nechce se dobrovolně vzdát pohodlí, vyplývajícího z domýšlivosti, že oni to přece musí vědět lépe, a která se tak pochlebne řídí podle jejich přání. Proto dávají přednost starým zvykům před nepokojem, který jim moje Slovo zprvu musí způsobiti, než v něm znenáhla najdou mír a duchovně vstanou z mrtvých jako *noví* lidé, vědomě žijící ve stálé radosti podle vůle Boží.

Budou pak cítiti svatou vůli Boží jen jako pomoc, oporu a požehnání – a ne jako tvrdý tlak, jak se jim to dnes při jejich falešném stanovisku musí jevit.

Už to je samo sebou určité znamení falešného stanoviska a důkaz nesprávných cest těch pozemských lidí, kteří na Slovo Pravdy *narážejí*, protože se jim *nelíbí*!

Tato „nelibost“ je také nejlepším výrazem odmítnutí takových lidí, kteří se domnívají, že si mohou Pravdu *voliti*, že si z ní mohou vzít jen to, co jim se *líbí* nebo, jak to říkají: co se jim „*hodí*“!

Z tohoto označení vidíte již sami, jaká je v tom zavrženíhodná domýšlivost a samolibost vlastního povyšování. A když se někdy vůbec odhodlají snížit se tím, že přistoupí k Slovu Pravdy – pak je to jen a jen jejich povýšenost!

Není tu žádné opravdové vážnosti, tím méně pokory, která nutně patří k tomu, má-li se vůbec něco nalézt; neboť Pravda se nikdy nevnučuje.

Já vám však říkám: lidé nemají vůbec žádné *volby*, ale musí se nyní pokořit a sestoupiti s trůnu své svrchovanosti nesprávně myšleného života!

Kdyby byli lidé po tisíciletí nejednali *vždy* stejně, tak jako to činí ještě *dnes*, kdyby hned vše, čeho se jim dostalo ku pomoci, nepokřivili, jen aby to přizpůsobili svému pozemskému smyslu a přání, muselo by býti dnes na zemi jen *jedno jednotné* učení, přicházející z vůle Boží. Nebylo by tu tolik druhů různých vyznání.

Všechna učení, přišla dosud na zemi, tvořila by *vespolek stupně* k podstavci, na kterém by zasedla Pravda podle svaté vůle Boží, jak to bylo v mnohých zaslíbeních lidstvu zvěstováno.

Nebylo by růzností v chápání, tím méně ovšem v samotných učeních!

Neboť všechna učení přišla kdysi od Boha, přesně přizpůsobená jednotlivým národům a zemím a upravená podle jejich citlivosti a duchovní zralosti.

Všechno původně vedlo ve zcela přímém směru k svatému Božímu slovu Pravdy, které nacházíte v Poselství. Již tehdy všechno směřovalo k době posledního soudu, který dnes *nastal*! Nositelé, kteří přinesli jednotlivá učení, s výjimkou těch, kteří přišli přímo ze Světla, byli upravovateli cesty pro samotné Slovo Pravdy.

A tito připravovatelé cesty se snažili, často s velmi vřelým vnitřním zápallem, věrně splnit svůj úkol, přes všechny překážky, lidmi vždy opět a opět kladenými do cesty.

Ale lidstvo také tehdy, jako vždy, selhalo. Hned po odchodu takových připravovatelů cesty zkřivilo jejich slova, a to, čemu nerozuměli, vůbec vynechali a skryli před příštím pokolením.

A přece právě to, co ukřývali – protože tomu tehdy sami nemohli rozuměti – bylo to *nejdůležitější* ze všeho.

Protože tato *nejdůležitější* zvěstování vždy a přirozeně obsahovala jen to nejvyšší z celého učení a byla přístupna jen zcela malému kruhu – protože by tomu davy ještě nerozuměly – nebylo těžko a také lze to snadno pochopit, že byla zprvu potlačována, až časem upadla *úplně* v zapomenutí.

Ale moudrá prozřetelnost nedovolila, aby tato zvěstování zcela zmizela. Přejde doba, a je velmi blízká, kdy ze všech zemí přijdou zprávy o spisech, mluvících o těchto starých časech a spolu s nimi vyvstanou svědkové proti všem pokřiveninám domýšlivého lidstva.

Při tom se ukáže, že následovníci a stoupenci těchto učení nemají vůbec spojení s původní naukou, která zněla zcela jinak, než jak ji dnes podávají a učí! Dokonce i ta Pravda, kterou přinesl Ježíš, byla zkřivena ve smyslu i ve výrazu.

Mnoho síly a také mnoho dobrého chtění bylo proto četnými věřícími vyplýváno na omyly, ražené během tisíciletí, a tak dnes vidíme nauky mnohých mudrců, kteří byli připravovateli cesty pro Slovo Pravdy – jako Krišna, Lao-Tse, Buddha a Zoroaster – v naprosto *cizí* formě a tím také zcela jiného obsahu, než jak byly kdysi těmito zvěstovateli podávány.

A také líčení jejich pozemských životů byla během času změněna a nesouhlasí se skutečností.

Tisíce, ba statisíce pozemských roků vynaložilo Světlo již na to, aby vás v nevýslovné trpělivosti a nepochopitelné dobrotě namáhavě vzdělávalo a připravovalo na dobu, v níž se sami musíte soudit, abyste v ní buď zahynuli nebo mohli slavně vystoupit do světlých zahrad věčné radosti.

A protože doba, na niž bylo stále poukazováno, nyní nadešla, stojí lidé mnohem více odvráceni od Pravdy než dříve! Ženou se tvrdošíjně jen za obrazy vlastní své domýšlivosti. Říkají: já to přece musím vědět lépe – až pod poslední ranou meče v Bohem chtěném očišťujícím soudu padnou do propasti rozkladu! –

Co myslíte, lidé, že na vás ještě musí přijít? Nebudu již více mluvit, neboť budete to sami brzy prožívat! –

Ale ještě i v této době bezútěšných zmatků dává Světlo plnými rukama z pramene své nevyčerpateľné všemoudrosti vždy opět nové milosti, které se uzavřením kruhu všeho dění musí ještě samočinně vyvinouti. Budou dosažitelné všem těm, kteří poznají jejich cenu a vděčně využijí jejich pomoci.

Především Světlo odsune ještě jednou závoje, které byly spřádány lidským myšlením a musely přivodit dnešní zmatek.

Světlo dává vám v soudu znovu *Pravdu* a tím také poznání souvislosti velkého vedení, které chtělo postupně a pečlivě vést lidstvo k poznání Světla. A k tomu také měla sloužit všechna učení.

Jen malichernost lidského myšlení a lidská ješitnost způsobily, že vznikly *rozdílnosti*, často dokonce si odporující, z toho, co původně bylo jen *jednotné* a nikdy nemělo vést k rozkolu!

Také v tom poznalo temno slabosti pozemských lidí a využilo jich velmi obratně pro sebe, aby dosáhlo Světlu nepřátelského cíle.

A tito pozemští lidé, jimž bylo vždy znovu a znovu dáváno tolik pomoci ze Světla, následovali ochotně a dokonce radostně všechny svody temna – pro svou ješitnost a samolibost!

Mezi *tyto* lidi jste patřili kdysi i vy, vy, kteří dnes nechcete nic vědět o takové vině a snažíte se svalovat ji na jiné.

Každý z lidí inkarnovaných dnes na zemi měl jednou a často i *vícekrát* příležitost věrně následovat volání Světla! Alespoň *jedenkrát* měl každý možnost přijmouti nefalšované učení některého připravovatele cesty.

Přesto, že lidstvo neustále hřeší, přináší Světlo v soudu a s ním spojeném uzavření kruhů všech dění ještě *jedenkrát* příležitost k poznání všeho toho, co až dosud pro lidi učinilo, aby je ochránilo před jejich konečným pádem!

V uzavření těchto kruhů ukáže se ještě jednou prožití všech připravovatelů cest, jejich život i působení v paprsku Světla *tak, jak* to skutečně bylo, aby se tím narovnal všechno zkřivené a zůstalo v budoucnu chráněno před hříchem ctižádostivých lidí, kteří chtějí sami všechno vědět lépe.

Pozemské životy a působení známých připravovatelů cesty počínaje Hjalfdarem až ke Krišnovi, k Lao-Tseovi, Buddhovi a Zarathustrovi a ještě mnoho jiných opět ožijí. Je to proto, že se dnes musí každý začátek ve svém koloběhu spojit s koncem, aby se při tom soudil, stoupal výše anebo šel k rozkladu.

V příbězích *všech* těchto připravovatelů uvidíte ještě jednou zřetelně jednotné, velké vedení ze Světla. Uvidíte však také úporný boj temnot proti každé pomoci, již se mělo lidstvu dostat.

Člověk mohl až dosud sám rozhodovati tím, že tuto pomoc buď přijal nebo ji zavrhl; svým chtěním sám všechno vědět lépe zkřivil čisté učení a posloužil tím jen temnu, nikoli Světlu. Tak vyvolal zmatky a nepřátelství jako výsledek oněch učení, která ve skutečnosti měla *sjednocovati*, kdyby byla zůstala tak čistá a jasná, jak byla dána.

Mohlo-li dojít k tak zlým důsledkům, svědčí to o tom, že je to ve svých dnešních formách jen *lidské* dílo; neboť vše, co přichází od Boha nebo co se vykonává správně nezná ani nenávisti ani nepřátelství!

Tuto *pravdu* vezměte pro všechno jako zkušební kámen!

Kdekoliv najdete nesnášenlivost a nenávist, nebo kde dokonce uvidíte nepřátelství a štvání proti jiným, kteří nejsou téže víry, kde je snaha škoditi jinověrcům, *tam to není učení od Boha* nebo je zfalšováno a takoví lidé slouží jen temnu a nikdy ne Světlu!

Učení, které to připouští, musí být pokřiveno, ať se jmenuje jakkoli; neboť každé učení, které není ještě zkřiveno, bude se vždy čistě zachvívat v Božích zákonech. Nemůže vychovávat lidi, kteří by škodili svým bližním!

Přirozeně jsou také ještě lidé, kteří se sice řídí čistým učением, ale zneužívají je *k vlastním účelům*, jak to často najdete ve světových dějinách a v dějinách jednotlivých národů, jež tím však byly nakonec dohnány k zániku, i když se zdálo, že někdy směřují ke vzestupu.

Je nápadné, že takto jednají dokazatelně vždy jen *služebníci takových učení*, kteří se odedávna nazývají kněžími nebo *Božími* služebníky. Při tom upravovali tato učení tak, že jejich výklady prospívaly k uskutečňování jejich vlastních přání.

Již tím byl smysl učení zkřiven a stoupenci a věřící sloužili, aniž o tom věděli, *jen církvím a chrámům, ne však skutečnému Bohu!*

A tito tak zvaní služebníci Boží střežili vždy žárlivě udržení svého pozemského vlivu na věřící lid. Neustále se snažili tento vliv rozšiřovati, protože znamenal pro ně současně také moc a tím i ... jejich výdělek, jejich živobytí!

A tak se to stalo bojem, který vedli všemi prostředky – ale byl to jen boj o pozemské živobytí, pro který jim byl každý prostředek dobrý. Tuto skutečnost můžete přece ještě dnes všude lehce poznat.

To také zcela přirozeně přivedlo nakonec nenávist a nepřátelství, nesnášenlivost a štvání vůči ostatním lidem. Ale tím nikdo neslouží Bohu; neboť Bůh zapovídá tyto zlé věci, které ostatně, i jen čistě pozemsky pozorováno a spravedlivě posuzováno, ukazují pouze na nečisté smýšlení toho, kdo je

schopen takovým způsobem jednat. Nemohou však nikoho snížit v očích lidí, *kteří dovedou ještě spravedlivě myslet!*

Jsou tedy v těchto věcech jen *dvě* východiska nesprávnosti: Buď je učení samo zkřiveno lidskou rukou a lidským myšlením nebo se jeho služebníci snaží je zneužítí falešným způsobem k cílům, jež jsou v prvé řadě velmi pozemské, sobecké. Pak je provádění nauky zkřiveno a zneužito k osobním účelům!

Jedno je však stejně tak zavrženíhodné jako druhé. Zneužívat čistého učení převážně k osobním cílům jest daleko horší, než když je zkřiveno z nevědomosti.

Nyní v soudu se to všechno ukáže! Ale ukáže se to na lidech samých, kteří takto zhřešili proti Duchu, který jim neustále vždy znovu dával *jediné* učení jako základní pojem Bohem chtěného bytí v tomto stvoření:

Miluj svého bližního! To znamená, *cti* ho jako takového! *V tom* tkví železný příkaz, že mu nikdy nesmíš vědomě škodit, ani na jeho těle ani na jeho duši, ani na jeho pozemských statcích a jeho pověsti!

Kdo toho nedbá a jedná jinak, neslouží Bohu, nýbrž jen temnu, kterému se vydává jako nástroj.

Takový člověk nezná také Boha ani jeho všesvaté vůle, spočívající v jeho Slově. Nezná také ani Slova Božího v jeho *pravém* smyslu! A to dokazuje každý sám zřetelně způsobem jakým jedná, tedy v mluvení a skutcích. Podle toho okamžitě poznáte, kdo opravdu slouží Bohu a kdo jen temnotám!

To budiž vám nyní vodítkem v boji, který musíte podstoupiti se vším, co z temnot pochází a temnotám slouží!

Stojíte-li pevně ve Slově, pak vám nebude těžké udržet si vítězství. Světlo je silnější než temnoty, věčně mocnější, a sloužíte-li věrně, je všemohoucnost Boží s vámi!